

DR. FÖLDES DEZSŐ

HAROM izben mentette meg az életemet és én semmit sem adhattam neki érte. Nagyon bántott a dolog és egyidőben, amikor sűrűbben jártam hozzá, — amíg rendelőjének előszobájában a rézkarcokat nézegettem, — hirtelen az jutott eszembe, hogy talán meg kellene festetni a port-réját. Például Vágó Sándorral. De hogyan?

Igyekeztem a lehetőségeket kitapogatni, de úgy látszik, belelátott a gondolataimba, mert épp úgy kiparirozott minden cselet, mintha vívtunk volna. Sehogy sem sikerült megtalálnom a dolog útját-módját. Egyszer azonban jól körülnéztem az irodájában és észrevettem, hogy az íróasztaláról nagyon hiányzik egy alkalmas kis állóóra. Végre is ezt vettem néki és nagyon félve szedtem elő a zsebemből, amikor magammal hoztam:

— Ugy-e, elfogadja?

Idegesen nézett rám, aztán az órára és azonnal tiltakozott is el-lene:

— Nem szabad ilyeneket csinálni . . .

— Nézze, Doktor, — mondtam néki erre nevetve, — az egész dolog egy fabatkát sem ér, de számomra nagyon jó érzés lesz, ha az én hálás szívem itt fog ke-tyegni a maga asztalán.

Kedvesen elmosolyodott és én . . . otthagytam az órá-t.

* * *

Ha már végzett egy betegével, rendszeren a "next"-tel lopott be a rendelőjébe, nehogy sokáig kelljen várakoznom.

— Tessék itt nyugodtan leülni, csak éppen átkötözöm ezt az urat. Öt perc és aztán ugy-e, egy kicsit elbeszélgetünk?

Ilyenkor rendszeren magyarországi leveleket olvasott fel nekem, kitérta a lelkét, mint egy bibliát és gyönyörű szentenciákat citált belőle az emberi élet értelméről, a béke áldásairól, korunk bűneiről, a magyar sorsokról és mindennek, mindig az lett a vége, hogy néhány "minden hiába!" sóhajts után, kis fényképeket vett ki a fiókjából. A barátai gyermekeiről.

— Nézze! . . .

Valamennyin aranyos apróságok kapaszkodtak a nyakába és ő valami egészen sajátos örömmel mosolygott ki közülük. Ahogy nézegettem, már kezdtem is mondani, hogy én ezeket a képeket mind összegyűjteném egy szép napos, fehér falon és azt írnám alája, hogy . . .

Ebben a pillanatban egy aszszonypáciense hívta fel telefonon és az ő válaszaiból ítélve, — valami olyanféle problémát beszélt meg vele öt percen át, hogy ha beveszi az altatót, a jobb oldalára fekdjön-e le vagy a baloldalára? Földes végtelen türelemmel intézte el az ügyet és aztán jókedvűen fordult felém:

— Hogy mit írna alája? . . .

— Azt, hogy "Bocsássátok hozzám a kisededeket . . ."

Nevetett, de egy kicsit mégis elpirult.

* * *

Többszörös olimpiai vívóbajnok volt. Stockholmban ő döntötte el a vitőr-csapatbajnokság sorsát, a magyarok javára. Több közös ismerősünk volt a vívók között. Róluk is, az ügyről is, sokszor elbeszélgettünk. Érthetően és láthatóan büszke volt a bajnokságaira, az olimpiai "disz-okmányokat" azonban mégis abban a szobácskában rakta a falra, ahol rajta kívül senki sem járt. Egyszer szóvá is tettem a dolgot:

— Miért nem akasztja ki azokat az okleveleket ide, az irodába? Végre is . . .

— Ugyan, kérem, kit érdekelnek azok? Csupán engem. És én, — ezt a gyengeségemet be is vallom magának, — sokszor gyönyörködöm el bennük. És sokszor emlékszem vissza a régi, kedves bajtársaimra.

* * *

Annyi páciense volt, hogy alig győzte a dolgát. A magyar betegek egész századai járták a rendelőjét, mert nyugodni sem tudtak addig, amíg dr. Földes meg nem vizsgálta őket. De ő az Irgalmas Szamaritánus "üzleti elveire" építette fel az orvosi prakszistát, mondván: "aki beteg, azon, minden egyéb dologra való tekintet nélkül, segíteni kell."

Én nagyon jól tudom, hogy ki volt dr. Földes Dezső, de most, hogy ezt le is kellene írnom, képtelen vagyok őt pontosan meghatározni. Mindenesetre több volt, mint erény; több volt, mint jóság; több volt, mint jó barát; több volt, mint gentleman; több volt, mint orvos. Ennél fogva talán az is pontosan

2

gaz, hogy több volt, mint ember.

* * *

Haláláról a Szabadságból értesültem. Valószínű, hogy az orvosán és saját magán kívül, nem is tudott senki arról, hogy halálos beteg. Azt is a Szabadságban olvastam, hogy — mire ezt olvashattam, — már el is hamvasztották. A szívét azonban nem hamvasztották el. Ha betegszobám magányában behunytam a szememet, látom is az asztalomon. És hallom, hogy ketyeg. Mintha ő is ezekkel a szavakkal hagyta volna nálam:

— Nézze, Tarnócy, én is nyugodtabban fogok pihenni, ha az én baráti szívem itt fog ketyegni a maga asztalán . . . (T.)

Tarnócy Arvid